

РЕШЕНИЕ

№ 62

гр. Варна, 08.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА в публично заседание на деветнадесети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Елина Пл. Карагъзова

при участието на секретаря Христина Здр. Атанасова
като разгледа докладваното от Елина Пл. Карагъзова Търговско дело № 20233100900219 по описа за 2023 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по предявени от В. Ю. М., родена на 01.12.1955 г. в СССР, гражданин на Руска федерация с адрес *****, срещу „Застрахователно акционерно дружество ДаллБогг: Живот и Здраве“ АД, ЕИК 200299615, със седалище и адрес на управление гр. София, ж.к. Дианабад, бул. „Г.М.Димитров“ 1, в условията на кумулативно обективно съединяване искове с правно основание чл.432, ал.1 от КЗ и чл.86 от ЗЗД за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от 40 000 лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, изразяващи се в претърпени болки и страдания, в резултат на ПТП, настъпило на 13.08.2017 г., на главен път „1-9“, в близост до с. Горица, обл. Варна, причинено виновно от водача на л.а. „Хонда“, модел „Сивик“, с рег. № *****, застрахован по застраховка „Гражданска отговорност“ със застрахователна полица № 3*****, с период на действие до 03.02.2018г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на уведомяване на застрахователя – 20.09.2021г., до окончателното им изплащане. (съгласно уточненията на л. 8, л. 57, л.32 от т.д.219/2023г.)

В исковата молба се поддържа, че за описаното по-горе ПТП наказателната отговорност на виновния водач е ангажирана по силата на споразумение, одобрено по НОХД № 4915/2019 г. по описа на ВРС, което е влязло в сила на 25.02.2020 г. Застрахованият водач нарушил правилата за движение, а именно: чл. 21, ал. 1 от ЗДв.П, като превишил позволената скорост и навлязъл в насрещна пътна лента, като причинил по

непредпазливост средна телесна повреда на повече от едно лице, измежду които е ищцата по спора, изразяваща се в контузия на главата, загуба на съзнание, разкъсно-контузна рана на главата, контузия на рамото и счупване на първа предходилна кост на лявото стъпало, със значително разместване на фрагментите, обусловило трайно затруднение в движенията на левия долен крайник за период от около 2 – 2.5 месеца. Сочи се, че след завръщането си в Русия ищцата се лекувала продължително, били й приложени многобройни терапии – медикаментозна, физиотерапия, магнито-терапия, с ток с висока честота, вани с разтвор от морска сол, като лечението в Санкт Петербург и оказаната първа помощ в България я принудили да отсъства от работното си място в продължение на 4 месеца. Два месеца била с гипс и се придвижвала с патерици. Твърди се, че пострадалата изпитва болки и понастоящем. Отговорността на ответника се обосновава с наличието на валидно застрахователно правоотношение по застраховка „Гражданска отговорност“, за управлявания от виновния водач автомобил, обективизирана в полица № 3*****. По предявената на 20.09.2021 г. извънсъдебна застрахователна претенция застрахователят е изплатил сумата от 10000 лева, която ищецът счита за крайно недостатъчна за репарирание на вредите.

Ответникът, по реда на чл. 367 ГПК, депозира отговор на исковата молба, в който оспорва исковете като неоснователни. Оспорва механизма на ПТП, наличието на противоправно поведение на застрахования водач, неговата изключителна вина, настъпването на твърдяните телесни увреждания по вид, продължителност и интензитет, както и причинната им връзка с ПТП. Поддържа, че спрямо застрахования не е налице нито един от признаците на деликта. В условията на евентуалност твърди, че застрахованият водач е предприел отклонение на автомобила вляво с цел заобикаляне на препятствие, което се е намирало на пътя, без същото да е конкретизирано. Оспорва верността на Протокола за ПТП. Счита, че процесното ПТП е случайно деяние по смисъла на чл.15 от НК, тъй като е било технически непредотвратимо. Твърди, че липсват медицински документи за проследяване здравословното състояние на ищцата и възстановителния процес. Представените медицински документи се оспорват като неотнормирани, по съображения, че са издадени в много голям период от време след настъпването на ПТП и отразяват несвързани с ПТП заболявания. Поддържа, че към 13.08.2017г. ищцата не се е намирала на територията на страната, а е пребивавала в чужбина, поради което се оспорва факта на извършване на описаните в медицинските документи прегледи. Твърди, че ищцата се е възстановила напълно, а оздравителният процес е протекъл нормално, без усложнения и в обичайните срокове, а евентуално забавянето му се дължи на неспазване на лекарските предписания и предходни заболявания. В условията на евентуалност релевира възражение за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на пострадалия, поради пътуване без поставен предпазен колан, с какъвто микробусът е бил оборудван. Цитира съдебна практика, в която счита, че при аналогични

случаи е определено съпричиняване от 25%-30%. Размерът на претенцията се оспорва като завишен. Твърди, че изплатеното застрахователно обезщетение в размер на 10000 лева репарира вредите в пълна степен. Поддържа доводи за погасяване на прекия иск по давност. Искът по чл.86 от ЗЗД се оспорва по аргумент за неоснователност на главния иск, а евентуално за периода до изтичане на тримесечния срок по чл.497 от КЗ.

В срока по чл. 372 ГПК, ищецът депозира допълнителна искова молба, с която оспорва възраженията на ответника. Позовава се на задължителната сила на одобреното споразумение, имащо силата на присъда, която обхваща както механизма на ПТП и вината, така и настъпилите в причинна връзка с ПТП травми, които са съставомерен резултат от деянието. Възражението за съпричиняване се оспорва с твърдения, че превозното средство не е било оборудвано с предпазен колан. Във връзка с възражението за давност поддържа, че искът е предявен преди изтичане на петгодишния срок. Твърденията, че ищцата не е била участник в ПТП, се оспорват като бланкетни. Поддържа се, че ищцата продължава да търпи негативни последици, изразяващи се безпокойство, постоянно напрежение, силно притеснение и неудобство при пътуване. Трайните черти от индивидуалния ѝ характер са се променили в негативен план, като страхът преобладава при всяка нейна инициатива. Месеци наред е търпяла физическа болка, като възстановителният период се характеризира в началния си етап с пълното обездвижване и потребност от чужда помощ при осъществяване на ежедневните потребности и физиологически нужди. Имало е и период на хоспитализация. Болковият синдром е налице и понастоящем при промяна на атмосферните условия и определена физическа активност, макар и с отслабен интензитет. Налице е и влошаване на съня.

В срока по чл. 373 ГПК, ответникът депозира допълнителен отговор, в който липсват нововъведени твърдения и факти, различни от вече изложените в отговора.

Съдът, след съвкупна преценка на събраните по делото доказателства, заедно и поотделно и по вътрешно убеждение, приема за установено следното от **фактическа страна**:

С протоколно определение от 25.02.2020 г. по НОХД № 4915/2019 г. по описа на ВРС е одобрено споразумение, с което подсъдимият Диян Константинов Братоев се е признал за виновен за това, че на 13.08.2017 г., на главен път „1-9“, в близост до с. Горица, обл. Варна, при управление на л.а. „Хонда“, модел „Сивик“, с рег. № *****, е нарушил правилата за движение по пътищата - чл. 21, ал. 1 и чл.6, т.1 от ЗДв.П, чл.63, ал.2, т. 1 от ППЗДвП и е причинил по непредпазливост средна телесна повреда на повече от едно лице, изразяваща се по отношение на ищцата в счупване на първа предходилна кост на лявото стъпало, със значително разместване на фрагментите, обусловило трайно затруднение в движенията на левия долен крайник за период от около 2 – 2.5 месеца, поради което и на основание чл.343, ал.3, пр.2, б.А, вр. ал.1,

б.б, вр. чл.342, ал.1 НК му е наложено наказание лишаване от свобода за срок от 1 година, отложено по реда на чл.66 НК.

По делото не е налице спор, че към момента на ПТП за л.а. „Хонда“, модел „Сивик“, с рег. № ***** е действала застрахователна полица № 3*****, с период на действие до 03.02.2018г., сключена с ответника като застраховател.

На 20.09.2021г. ищецът е отправил към ответника претенция за заплащане на обезщетение за претърпените неимуществени вреди, по която застрахователят е определил и заплатил сумата от 10000 лева, които факти са приети за безспорни по реда на чл.146, ал.1, т. 3 и 4 от ГПК.

От представените в легализиран превод болнични листи се установява, че ищцата е ползвала отпуск за временна неработоспособност в периода 28.08.2017г. – 02.11.2017г.

От изисканата справка от граничен контрол се установява, че ищцата е пребивавала на територията на Република България в периода 24.07.2017г. - 25.08.2017г.

От показанията на свид. Д. С.а, се установява, че в резултат на ПТП ищцата получила травми в крака, рамото и главата. Била с поставен гипс, превръзка на главата и много силни болки в областта на уврежданията. Осигурила жена, която да ѝ помага. Десетина дни след инцидента ищцата отпътувала за местоживеенето си в Русия, за да продължи лечението си и да бъде подпомагана от близките си. Продължила да прекарва летата в България (с изключение на 2020г.), тъй като по лекарска препоръка трябвало да прави бани в морска вода. Използвала помощни средства за придвижване до 2022г. – в началото с патерица, след това с бастун. Болките в крака продължават и понастоящем. Походката ѝ е променена, накуцва. В останалата част показанията на свидетелката са опосредени от споделените от ищцата сведения – че на седалката ѝ в микробуса нямало монтиран колан, че изпаднала в безсъзнание в момента на катастрофата, че претърпяла силен шок, че се страхува от придвижване с автобус, че в Русия се е подложила на рехабилитация – нагревки, физиотерапия, бани с морска сол, магнитен резонанс, че приема таблетки за влошеното си емоционално състояние.

От показанията на свид. Б. С., разпитан в качеството му на водач и собственик на микробуса, в който е пътувала ищцата, се установява, че същият е 17-местен и е оборудван с колани само на първия ред седалки. Поне 10 човека могат да седнат на седалки без колани. В деня на инцидента микробусът пътувал с пълен капацитет. Не е имало изпаднали в безсъзнание пътници, всички били изправени към момента на пристигането на органите на реда.

От заключението на допуснатата комплексна съдебно-медицинска и автотехническа експертиза, изготвена без извършен медицински преглед поради отсъствието на ищцата от страната, се установява, че в резултат на ПТП ищцата е получила следните травматични увреждания: счупване на

първата предходилна/ метатарзална/ кост на ляво стъпало, обусловило трайно затруднение на движенията на левия долен крайник за повече от 30 дни и контузия на главата с разкъсно-контузна рана, обусловили по своята съвкупност временно разстройство на здравето неопасно за живота. В медицинската документация няма медицински данни за изпадане в безсъзнателно състояние, ако такова се докаже, то определя състояние временно опасно за живота. Най-вероятно контузията на главата и раната на главата са от съприкосновението ѝ със страничната лява страна на микробуса при преобръщането му, а счупването на първата предходилна кост на лявото стъпало може да се получи или от директен удар с или върху твърд тъп предмет, но може и да се получи при заклещване на стъпалото и усукването му. Обичайният период на оздравителния процес за счупването на предходилната кост на пострадалата е около 3 месеца, като е възможно малко удължаване предвид възрастта ѝ /62год. към датата на ПТП/, раната на главата оздравява за 10-15 дни, контузиите по тялото и раменната област – за около 20-30 дни. Раната на главата е обработена хирургично и е залепена. Счупената кост е имобилизирана с гипсов ботуш за 30 дни. Необходимо е след сваляне на гипсовия ботуш да се проведе ЛФК и физиотерапия за възстановяване на движенията в имобилизираните стави и тонизиране на мускулатурата. Няма медицински данни за проведена такава. Няма медицинска документация за проведено лечение, медицинските документи за прилагани физиопроцедури са без медицинския преглед, от който да се вижда причината за провеждането им, поради което вещото лице заключава, че възстановяването е протекло без усложнения в обичайните срокове. По делото няма медицински документи за трайно увреждане. Към настоящия момент оздравителния процес най-вероятно е приключил.

От експертизата в автотехническата ѝ част се установява, че микробусът, в който е пътувала ищцата, фабрично е бил произведен като товарен фургон - категория N1 за австрийския пазар, като шофьорската и намиращата се до нея в дясно двойна седалка са били фабрично снабдени с триточкови инерционни предпазни колани. Впоследствие, вероятно след вноса на автомобила в България, същият е бил преустроен в автобус с 17+1 места от категория M2 /моторните превозни средства за превоз на пътници с повече от 8 места за сядане, без мястото на водача, с технически допустима максимална маса не повече от 5 тона/. Преоборудването е включвало монтиране на допълнителни 5 реда комбинирани седалки с 2+1 места на ред, както и остъкляване на салона и монтирани допълнителни атрибути, необходими за предназначението на автомобила при превоз на пътници и багажа им. По данни на водача, дадени в първото по делото заседание, с колани е бил оборудван само вторият ред седалки - зад водача. Седалката от четвърти ред, където е пътувала пострадалата, не е била оборудвана с предпазен колан. Точният тип предпазни колани, с които са били оборудвани допълнително монтираните седалки, не е установен от експертизата. Той би трябвало да е посочен в протокола, издаден от изпитващата лаборатория,

която е инспектирала преоборудването. Този протокол е предоставен при пререгистрацията на МПС-то в ПП-ОД-МВР и би трябвало да се съхранява в архива им. По данни от досъдебното производство последната регистрация на автомобила е на 24.04.2014г. По сега действащата нормативна база, ако преоборудването е станало след 18.02.2013 г., автомобил от категория М2 би трябвало да е оборудван с предпазни колани на всички места. В случай, че не са били налични или са били повредени системите за безопасност на пътниците (коланите), процесния автомобил не би могъл редовно да премине периодичния си технически преглед - проверката за наличност и изправност се отразява в конкретния диагностичен лист. При ежегодния технически преглед обаче се проверява наличие само на законно монтираните колани, т.е. тези които са били монтирани при преоборудването на автомобила. В случая само първият и вторият ред седалки са били с монтирани колани, каквито са били изискванията при предходни редакции на закона. Впоследствие изискванията са променени и към момента е задължително всички седалки да имат монтирани колани. Тъй като в случая липсват данни за датата, на която автомобилът е преоборудван в пътнически, няма яснота коя е била приложимата законова редакция. Основната функция на триточковия инерционен предпазен колан е да задържа тялото на пътника при челен прав удар. Предпазният колан не ограничава движението на главата и крайниците; както и не ограничава съществено движението на тялото при въздействие на странични сили, т.е. при страничен или челен ексцентричен удар. Заключение на вещото лице е, че и при поставен колан може да се получи контузия и рана на главата, счупването на първата предходилна кост е малко вероятно да се получи при поставен предпазен колан. В медицинската документация няма данни за травматични увреждания от т.н. „коланна травма“.

При тази фактическа установеност, настоящият състав на Варненски окръжен съд, достигна до следните **правни изводи**:

Отговорността на застрахователя по прекия иск с правно основание чл.432, ал.1 от КЗ е функционално обусловена от отговорността на застрахования по задължителната застраховка „гражданска отговорност“ водач на моторно превозно средство. Отговорността на водача е за непозволено увреждане и фактическият ѝ състав включва действие или бездействие, което е противоправно, извършено е виновно и в резултат от него са настъпили вреди. Съгласно чл.45, ал.2 от ЗЗД вината се предполага до доказване на противното. В тази връзка за успешното провеждане на прекия иск срещу застрахователя по чл.432, ал.1 от КЗ в тежест на ищеца е да установи при условията на пълно и главно доказване наличието на валидно сключен договор за застраховка ”Гражданска отговорност” по отношение на съответния автомобил, настъпило увреждане, причинено от виновно и противоправно деяние от страна на застрахования, причинна връзка между деянието и вредоносния резултат, както и вида и размера на претърпените вреди. В тежест на ответника е да докаже релевираните възражения за

съпричиняване.

По делото не са спорни фактите относно настъпилото застрахователно събитие, както и че то представлява покрит от процесното застрахователно правоотношение риск. Одобреното споразумение по чл.382 НПК, имащо значението на влязла в сила присъда, е задължително за гражданския съд на осн. чл. 300 от ГПК и следователно изключва преценката на настоящия състав относно това дали е извършено деянието, противоправно ли е то и относно вината на дееца. С оглед на изричната забрана на коментираната разпоредба, съдът намира, че в настоящото производство не може да се изследва и въпросът относно причините, поради което е настъпило произшествието, тъй като те са релевантни към въпроса за вината. Що се отнася до механизма на произшествието, в гражданския процес тези факти могат да се обсъждат само досежно релевираното възражение за съпричиняване.

От заключението на допуснатата експертиза безспорно се установяват и останалите елементи от фактическия състав на непозволеното увреждане – причинените на ищеца телесни увреждания като резултат от виновното поведение на деликвента. Средната телесна повреда е и съставомерен резултат от деянието, поради което обвързва гражданския съд, а по отношение на леката телесна повреда и причинната ѝ връзка с ПТП следва да бъде кредитирано заключението на СМАТЕ и свидетелските показания. Твърденията за изпадане в безсъзнателно състояние съдът намира за недоказани. Такъв тип увреждане е квалифициращ признак на деянието като престъпление, но подобен съставомерен резултат не е посочен в наказателното производство. Ангажираните от ищцата гласни доказателства имат косвен характер, доколкото са основани на нейни сведения. Същите не се подкрепят от останалия доказателствен материал, а напротив се опровергават от показанията на призования по почин на ответника свидетел.

По изложените съображения предявеният иск се явява доказан по основание.

По отношение на неговия размер съдът, на основание чл.52 от ЗЗД, следва да определи дължимото обезщетение съобразно критериите за справедливост и по вътрешно убеждение. Цитираната норма предполага обезвреда на телесните и психическите увреждания на пострадалия и претърпяните във връзка с тях болки, страдания и негативни емоционални усещания и дискомфорт. Въведеният от закона критерий не е абстрактен, а е детерминиран от редица обективно съществуващи обстоятелства, сред които актуалната икономическа ситуация в страната, общественото възприемане на справедливостта, характерът на уврежданията, възрастта на пострадалия, прогнозите за възстановяване, времето, изминало от увреждането, положените от пострадалия усилия за преодоляване на последиците и др. (ППВС 4/68).

При определяне на паричен еквивалент на понесените от ищеца неимуществени вреди настоящият състав отчита следните обстоятелства:

ищцата е на 68 г. Вследствие на ПТП същата е претърпяла една средна и две леки телесни повреди. Фрактурата е съпроводена с разместване на костни фрагменти. Последвала е имобилизация, без оперативна намеса. Доказаният период на временна неработоспособност е с продължителност около 2 месеца. Оздравителният процес е приключил, но са събрани данни за болков синдром с давност 6 години след инцидента, както и за промяна в походката и продължителна във времето необходимост от ползване на помощни средства за придвижване. По отношение на психичния статус на ищцата от ангажираните свидетелски показания се установява, че е претърпяла негативни емоционални преживявания и тревожна симптоматика, за преодоляването на които е провеждано медикаментозно лечение. В обобщение съдът приема, че неимуществените вреди са със сравнително неголям интензитет, но със значителна продължителност.

С оглед конкретните прояви на увреждане, възрастта на пострадалия и интензитета на претърпените физически травми и емоционални негативни преживявания, съдът намира, че справедливият размер на общо дължимото обезщетение за неимуществени вреди възлиза на 40 000 лева.

При този извод на съда, подлежи на обсъждане релевираното от страна на ответника възражение с правно основание 51, ал. 2 от ЗЗД за съпричиняване от страна на пострадалия. В тежест на ответника е да установи, че поведението на пострадалия е способствало за настъпване на деликтния резултат. Приложението на правилото на чл. 51, ал. 2 от ЗЗД е обусловено от наличието на доказана причинна връзка между поведението на пострадалия (действие или бездействие), с което обективно е създал предпоставки и/или възможност за настъпване на вредоносния резултат или е улеснил механизма на увреждането. Релевантен за съпричиняване на вредата от страна на увредения е само онзи конкретно установен принос на последния, без който наред с проявеното от виновния неправомерно поведение, не би се стигнало до вредоносен резултат. За да се произнесе по основателността на възражението за пътуване без обезопасителен колан, съдът кредитира заключението на вещите лица, че ищцата е пътувала на седалка без монтиран такъв, както и че използването на такъв не би предотвратило настъпването на част от травматичните увреждания, поради което възражението за съпричиняване се явява недоказано. С оглед изложеното не са налице основания за редуциране на определеното по-горе обезщетение за неимуществени вреди.

От приетия за доказан размер на вредите следва да се приспадне доброволно изплатеното от ответника обезщетение в размер на 10000 лева, поради което искът следва да бъде уважен за сумата от 30000 лева и отхвърлен за разликата до претендираните 40000 лева.

Възражението за погасяване на вземането по давност е неоснователно, тъй като искът е предявен на 12.08.2022г., с което започналата да тече в деня на деликта – 13.08.2001г., петгодишна давност е прекъсната, преди да е

изтекла.

Съдът намира, че доколкото се търси считано от уведомяването на застрахователя, законната лихва върху обезщетението за неимуществени вреди се претендира за забавата на деликвента по чл.429, ал.3 КЗ, а не за собствената забава на застрахователя по чл.497 от КЗ. Отговорността на застрахователя е договорна, като при сега действащия КЗ /в сила от 01.01.2016 год./ отговорността за забавата на деликвента е ограничена. Това задължение, съгласно чл.429, ал.3 КЗ, е за периода след датата, на която застрахователят е бил уведомен за настъпване на застрахователното събитие било от застрахования, било от увреденото лице или от датата на уведомяване или на предявяване на застрахователна претенция от увреденото лице, която от датите е най-ранна. В конкретния случай, са представени доказателства, неоспорени от застрахователя, за уведомяването му от ищеца на 20.09.2021г., поради което законната лихва следва да бъде присъдена от този момент до окончателното изплащане.

По отговорността за разноските:

С оглед изхода на спора и на основание чл.78, ал.1 от ГПК в полза на процесуалния представител на ищцата следва да бъде присъдено възнаграждение за предоставената безплатна правна помощ по чл. 38 ЗАДв. в размер на 2887.50 лв. съобразно уважената част от иска.

На основание чл.78, ал.3 от ГПК, на ответника също се дължат разноски съразмерно с отхвърлената част от иска в размер на 260 лв. от общо 990 лева, изразяващи се в заплатени депозити за вещи лица (800 лв.), депозит за призоваване на свидетел (40 лв.) и юрисконсултско възнаграждение, определено от съда в размер на 200 лева.

На основание чл.78, ал.6 от ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати дължимата държавна такса в размер на 1200 лв., определена съгласно чл. 1 от Тарифа за държавните такси, които се събират от съдилищата по ГПК, върху уважения размер на иска.

Въз основа на гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА „Застрахователно акционерно дружество ДаллБогг: Живот и Здраве“ АД, ЕИК 200299615, със седалище и адрес на управление гр. София, ж.к. Дианабад, бул.“Г.М.Димитров“1, **ДА ЗАПЛАТИ** на В. Ю. М., родена на 01.12.1955 г. в СССР, гражданин на Руска федерация с адрес Русия, гр.Санкт Петербург, Богатирски проспект №22/1 ап.№ 282, **сумата от 30 000 лева**, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, изразяващи се в претърпени болки и страдания, в резултат на ПТП, настъпило на 13.08.2017 г., на главен път „1-9“, в близост до с. Горица, обл. Варна, причинено виновно от водача на л.а. „Хонда“, модел „Сивик“, с рег.№ *****, застрахован по застраховка „Гражданска отговорност“ със застрахователна полица №

З*****, с период на действие до 03.02.2018г., **ведно със законната лихва** върху главницата, считано от датата на уведомяване на застрахователя – 20.09.2021г., до окончателното ѝ изплащане, на основание чл.432, ал.1 от КЗ и чл.86 от ЗЗД, вр. чл.429, ал.3 от КЗ, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за разликата над 30 000 лева до претендираните 40 000 лева.

ОСЪЖДА „Застрахователно акционерно дружество ДаллБогг: Живот и Здраве“ АД, ЕИК 200299615, със седалище и адрес на управление гр. София, ж.к. Дианабад, бул.“Г.М.Димитров“1, **ДА ЗАПЛАТИ** на адвокат П. С. В., с а*****, сумата от **2887.50 лева**, представляваща адвокатско възнаграждение за осъществено по реда на чл.38, ал.1, т.2 и т.3 от ЗАДв. процесуално представителство в производство пред първата инстанция, на основание чл.78, ал.1 от ГПК вр. чл.38 от ЗАДв.

ОСЪЖДА В. Ю. М., родена на 01.12.1955 г. в СССР, гражданин на Руска федерация с адрес *****, **ДА ЗАПЛАТИ** на „Застрахователно акционерно дружество ДаллБогг: Живот и Здраве“ АД, ЕИК 200299615, със седалище и адрес на управление гр. София, ж.к. Дианабад, бул.“Г.М.Димитров“1, сумата от **260 лв.**, представляваща сторени в производството пред първата инстанция съдебно-деловодни разноси съразмерно с отхвърлената част от иска, на основание чл.78, ал.3 от ГПК.

ОСЪЖДА „Застрахователно акционерно дружество ДаллБогг: Живот и Здраве“ АД, ЕИК 200299615, със седалище и адрес на управление гр. София, ж.к. Дианабад, бул.“Г.М.Димитров“1, **ДА ЗАПЛАТИ** по сметка на **ВАРНЕНСКИ ОКРЪЖЕН СЪД**, в полза на Бюджета на съдебната власт, сумата от **1200 лв.**, представляваща дължимата по делото държавна такса върху уважената част от иска, на основание чл.78, ал.6 от ГПК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Варненски апелативен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Окръжен съд – Варна: _____